

А малкият Петю тиганя до-
мъкна.

Стойчо се провикна:

— Гледайте, другари, мажуна
се смъкна! Гъстичъкъ е вече. Дай
те да ви сипя.
Ала умно яж-
те, че може да
пари!

Той на всички
сипа съ дълга-
та бъркачка. За-
блizzaхме дру-
жно. После за-
градихме Петя
съсъ тиганя. А
той викъ на-
даде:

— Бъгайте! Не
давамъ! За менъ
не остана! Нали
бати Стойчо на
всичкитъ даде.

— Даде, но на
тебе най-много насипа! И ний
ще си близнемъ! Нали сме дру-
гари.

— Олеле, че пари!

— По-малко нагрибай!

— На огънь е врѣло, то не
е играчка!

И Стойчо пакъ сипва съ дъл-
гата бъркачка.

Той сипва, ний ближемъ. И
викъ, и закачки.
Лъжици, паници
ставатъ за иг-
рачки.

И дълго не ми-
на, захвана да
лепне моята дру-
жина. Мажунтъ
потече по-мал-
кия Петю. Ся-
кашъ бѣше пъ-
ханъ цѣлиятъ въ
тавата.

На тозъ редъ
ни свари баба
Цоцолана. Нѣ-
кой се провикна:

— Бъгайте, дру-
гари!

Но тя Петя зърна и на смѣхъ
удари. И ний се разсмѣхме. И цѣла
недѣля все лепкави бѣхме... Поз-
дравъ най-сърдеченъ! Твой прия-
тель вѣченъ: Веселъ Патиланчо.

